

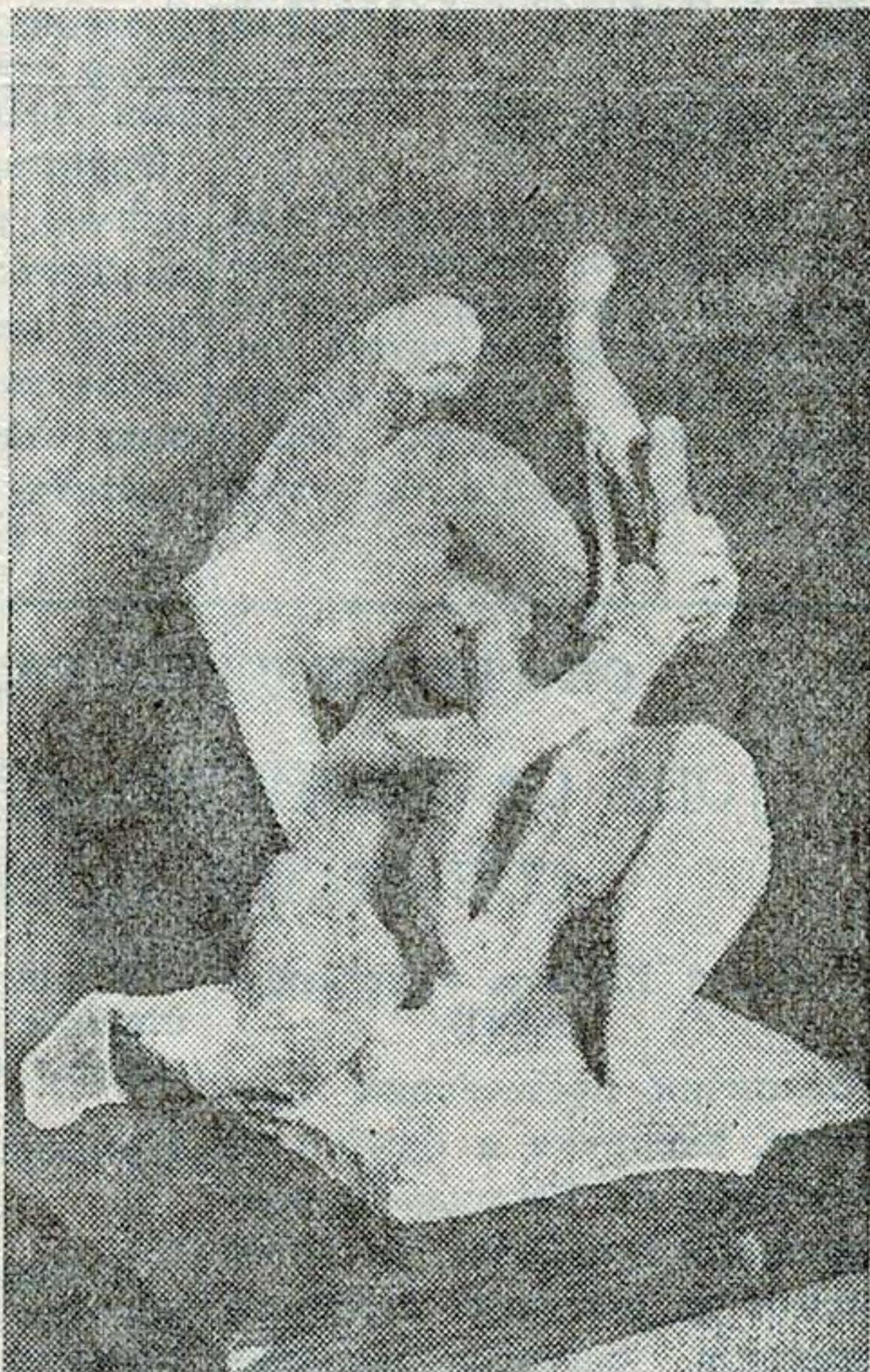
Скулптуре Бориса Анастасијевића

БОРИС АНАСТАСИЈЕВИЋ одрастао и школован у Француској, доноси нам неке видове тамошње скулптуре. Његова изложба је прва која ни по чему не потсећа на оно што се до сада код нас стварало. За нашу средину је скулптура какву негује Анастасијевић апсолулно нова. За Француску она то већ не би била. За средину у којој су Жимов и Липпић, Заткин и Калдер већ освојили публику и стекли многобројне следбенике, његове скулптуре свакако не би имале овај пионирски карактер који имају код нас. Али у нашем амбијенту у коме је једна умерена и солидна модерна скулптура тек ових дана изазвала праву буру око свог признања, млади вајар Анастасијевић уноси нови живот и шире хоризонте вајарских могућности. То нас само може обрадовати.

Тим пре је Анастасијевић добро дошао међу наше изложбе, јер су ње гове ствари добро направљене. Иако смо у присуству интерпретација које вуку на споменуте мајсторе савременог вајарства, оне готово све имају свежину открића. Учињене су са жаром и одлучношћу, спроведене консеквентно до завршних детаља и материјализације. Анастасијевић располаже једним знањем које у оквиру са временем и најmodерније уметничке азбуке није обична појава. Можда његов пут још није сигурно одређен, још га његова воља није рапчи стила, па се отуд јавља и онај очевидан еклек-

тизам. Од жимоновских глава, у сећању величанствене скулптуралности египатског блока, обогаћене и конкретном портретском пронациљивошћу, преко барокног маштања у покрету, очишћеним од анегдотског храмања у духу Заткина, па до потпуној ослобођења од алузија на природу у тежњи за апсолутним законом монументалног, пут је тако велики да присуство тих разних тенденција у тако кратком року, код истога вајара, делује мало ревијално. Међутим, свакако је заслуга Бориса Анастасијевића да нам своје замисли представља одлучно и јасно, без двоумљења, као ретко који вајар. Можда је у томе његов најдрагоценји дар.

A. Ч.

БОРИС АНАСТАСИЈЕВИЋ: ОРФЕЈ